

Grunden dertil er den, at naar man vil behandle Forholdet konsekvent, kan man kun komme til eet Resultat, nemlig en Næringsstat i gammel Forstand; man kan kun komme til en Stat, der er parallel med Hartkornskatten, og man kan for saa vidt ogsaa sige, at det er retfærdigt at komme dertil. Hartkornskatten hviler direkte paa Ejendommen; der kan udpantes for den til enhver Tid. Lægge vi nu Næringskatten som en Næringsstat direkte paa Næringen uden Hensyn til, hvad Indtægt Næringen i øvrigt giver — meget vel! saa have vi det samme som en Hartkornstat, men det er det, som i Nutiden ikke vel kan gøres, fordi det fra alle Sider betragtes som en Uretfærdighed. Nu har det ærede Medlem forsøgt at opstille en Næringsstat, men er ganske rigtig — og jeg erkender: med Føje, jeg har selv gjort det samme Eksperiment — kommen til at sige: Den skal svares i Forhold til Indtægten, og — det er det vigtigste — ikke blot i Forhold til Indtægten i Næringskommunen, men ogsaa i Forhold til vedkommendes samlede Indtægt i Opholdskommunen. Det ærede Medlem har en § 8, som siger: „Ingen (fysisk Person eller anonymt Interessent) der har Hjemsted her i Riget, er skattepligtig efter denne Lovs §§ 1 og 2 af en større Indtægt end den, han paa sin Opholdskommunes Liste over de skattepligtige er opført med. Er denne Indtægt (for fysiske Personers Vedkommende) mindre end den paa Næringskommunens Liste opførte, tilkommer der Næringskommunen kun Stat, beregnet efter hans virkelige Nettoindtægt til visse Procent af det halve af denne.“ Tilslad mig nu at anvende dette Eksempel stringent, saaledes som det maa anvendes, naar man vil se, hvad det fører til. Den vedkommende har Næring i en fremmed Kommune; han har af denne Næring en Indtægt af 10,000 Kr. Han har Hovedopholdssted et andet Sted, der har han ingen Indtægt, men et Tab paa 10,000 Kr. Altsaa bliver hans Indtægt Null; hvor bliver saa Bestatningen til Næringskommunen af; den bliver Null. Altsaa det ærede Medlem er gaaet over til at sige det samme som Lovforslaget; der skal tages Hensyn til vedkommendes Opholdskommune, der skal Hovedopgørelsen ske; naar man kommer til et Minus der, faar Næringskommunen intet; altsaa, der bliver ingen Næringsstat. Det ærede Medlem kan sige, at det er en Stat paa Indtægten af Næringen, sammenholdt med Indtægten i Hjemmekommunen. Tab i Hjemmekommunen kan sluge det hele, det kan meget godt være, at vedkommende Næringskommune aldeles intet faar i Stat. Det er Løsningen af

Opgaven; dertil er Resultatet kommet, jeg maa have Lov til at stille det saaledes. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan gøre det klart, hvad der er foreslaaet, og hvor lidt det ærede Medlem ved at divergere fra det, som ellers er foreslaaet, er kommet til et Resultat, som kan teoretisk og praktisk siges at være fyldestgørende.

Bojsen: Nogle ærede Medlemmer have vendt sig særlig imod mig, fordi jeg har indledet Forhandlingen af det foreliggende Lovforslag med en anbefaling af at bygge paa det foreliggende Grundlag for at se at faa et godt Udbytte ud deraf. Det første ærede Medlem, der rettede sin Anke imod mig i den Anledning, det ærede Medlem for Søby (K. Jensen), havde dog i Virkeligheden ikke andet at indvende mod Forslaget end netop det, som jeg ligeledes havde indvendt derimod, og for saa vidt kunde Uenigheden mellem det ærede Medlem og mig ikke synes at være saa særdeles stor, at han behøvede at rette sine skarpe Raaben mod mig i den Anledning. Jeg har altsaa gjort Rede for, hvilke Punkter i Lovforslaget der stemme overens med det Standpunkt, som Flertallet i Udvalget i en lignende Sag i Sjør indtog, og paa hvilke Punkter der var Uenighed til Stede, og hvor denne Uenighed til Dato ikke er løst. Imidlertid var det det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), der særlig drog til Felts med meget stærkt Skjts for om muligt at knuse dette Lovforslag og forhindre, at vi skulde kunne faa noget ud deraf. Det ærede Medlem tog mig det ilde op, at jeg kom til at smile ved hans Omtale af, hvad han ansaa for at være det hidtilværende gamle gældende Standpunkt. Jeg siger, at det ærede Medlem skal tage dette Smil op i den allerbedste Mening, thi jeg tilføjede ikke noget ondt dermed. Det var et Udtryk for min Beundring af det ærede Medlem og af hans ganske overraskende Fantaststyrke. Naar det ærede Medlem har ruset sig til Forhandlingen af den foreliggende Sag ved at gennemgaa en Række tidligere Rigsdaagsforhandlinger om Sagen, saa har han gjort Ret. Men det ærede Medlem har benyttet denne Læsning til at leve sig i den Grad ind i forskellige Tilfælde og Forslag, der ere komne frem, saa at han endog glemmer, hvad der er det nuværende, det hidtil gældende Standpunkt. Man maatte faa ud af hans Tale, hvad ogsaa forskellige andre Talere have faaet ud deraf, at han rent har glemt, at det, der nu er det gældende, det hidtil gældende, og som fremdeles vil blive det gældende, dersom vi